

Jeg vil godt sige lidt om det, man i disse år vel kan kalde en meget vigtig ny fælles overskrift for både staten, amter og kommuner, nemlig forbedringen af sagsbehandlingen. Det ligger sådan, at Indenrigsministeriet i løbet af sommeren vil udsende en henstilling til samtlige kommunalbestyrelser og amtsråd om at fastlægge nogle målsætninger for sagsbehandlingstiderne inden for større væsentlige sagsområder.

Vi vil også indstille, at de forventede sagsbehandlingstider oplyses over for borgere og virksomheder. Og selv om målsætninger for sagsbehandlingstiderne ikke kan blive absolutte, så vil en kommunal melding efter min opfattelse indebære en forbedret service over for borgerne. Det vil sige, man ved, hvad det er, man kan forvente, og man ved også, hvad det er, man selv skal forholde sig til.

Jeg vil også godt sige, at for alle typer af sager bør det være et mål, at der aldrig må gå mere end 1 måned, før borgerne får enten et endeligt eller et foreløbigt svar på deres henvendelser.

Indenrigsministeriet vil i et samarbejde med Justitsministeriet udsende en orientering til både offentlige myndigheder og til borgerne om principperne for god forvaltningsskik. Og hvorfor så det? Dels fordi det er noget, vi har manglet, dels fordi orienteringen jo på sin vis kan siges at være en logisk konsekvens af, at Folkeetingets Ombudsmand pr. 1. januar har fået en udvidet kompetence, så kommuner og amtskommuner nu fuldt ud er undergivet Ombudsmandens kontrol. Orienteringen har selvfølgelig også til formål at oplyse borgerne om, at offentlige myndigheder er underlagt en række forpligtelser i forbindelse med sagsbehandlingen.

Se, sådan noget som det her kan man måske sige er småtteri. Det er jeg ikke sikker på er holdningen hos borgerne. Det er jo en lang, lang række ting, der spiller en meget stor rolle i hverdagen i kontakten mellem de folkevalgte og borgerne og i vurderingen af, om kommunestyret fungerer, og derfor har jeg forventninger til dette her.

I samme forbindelse vil jeg godt nævne, at vi jo arbejder med det, som man kan kalde en vejviserfunktion. Det drejer sig simpelt hen om at indføre en kommunal vejviserfunktion, der kan indebære, at borgerne får en let måde, hvorpå de kan sikre sig adgang til vejledning om, hvilken offentlig myndighed der varetager både stort og småt på det enkelte område.

Og se, også det kan man jo kalde noget banalt. Igen er svaret, at jeg tror ikke, det er

banalt for alle dem, som ved en henvendelse til en kommune har oplevet, at det kun er, hvis der er tale om en egentlig fejlhenvendelse, at de bliver vist videre til anden myndighed.

Det, der er tanken her, er, at borgeren skal have en helt konkret og fyldestgørende vejledning om, hvor den sag, som ligger den pågældende på sinde, nu engang hører hjemme. Og når jeg mener, at en opgave som den her skal placeres hos kommunen, så skyldes det, at kommunen er den lokale myndighed, som er tættest på borgerne, og som jo også har de fleste borgerrelaterede funktioner. Derfor vil det være naturligt, at det er kommunen, der bliver pålagt at påtage sig denne vejledning.

Det skal være en vejledning, som efter min tankegang ikke blot skal være at konstatere, at nu har man modtaget en sag, men man skal henvise borgerne til den rette myndighed og institution. Der er jo rigtig mange mennesker, der er i tvivl om, hvorvidt de nu også er kommet derhen, hvor de skulle, og som venter alt, alt for længe på enten at få svar – måske efter at de selv har måttet rykke for det og måske endda flere gange – eller blot få at vide, at de er gået lidt fejl i byen, men godt kan få deres sag ordnet et andet sted.

Til sidst en enkelt bemærkning, og den er affødt af hr. Poul Nødgaards indlæg om de økonomiske forhandlinger, der finder sted, eller som starter her i løbet af ganske få dage. Hr. Poul Nødgaard beklagede, at det ikke var som i de gode gamle dage, dengang forhandlingerne lå i Indenrigsministeriet. Det skal jeg da kvittere for på Indenrigsministeriets vegne og sige, at man var tilfreds med det. Men jeg vil godt minde om, at overflytningen af kompetencen på det område skete allerede, da regeringen Nyrup 1 blev dannet. Det var en del af den nye ressortfordeling, der skete.

Jeg vil godt sige, jeg mener, at det er velanbragt, og at det er en funktion, som hører under finansministeren, der har det samlede ansvar for hele den offentlige økonomi. Det betyder jo ikke, at kommunernes økonomi er ude af Indenrigsministeriets hænder, men det betyder, at lige præcis det, der har med bloktilskuddene at gøre, ligger i Finansministeriet, men at vi selvfølgelig forhandler på god kollegial vis flere parter sidende omkring bordet.

Endelig vil jeg sige om forhandlingerne, hvor hr. Poul Nødgaard beskrev det som et tovrækkeri, at sådan er det jo hvert eneste år. Man kunne såmænd også – og det siger jeg lidt på bag-